

Giybet Haramdır ve Yıkıcıdır

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا احْتَبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظُّنُونِ إِنَّ بَعْضَ الظُّنُونِ إِنْ أَمْ لَهُ حُكْمٌ وَلَا تَجْسِسُوا وَلَا يَعْتَبْ بَعْضُكُمْ بَعْضًا طَ أَيْحُبُّ أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلْ لَحْمَ أَخِيهِ مِنْهَا فَكَرْهُتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ طَ إِنَّ اللَّهَ تَوَابُ رَحِيمٌ) وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلَيَقْرُبْ حَيْرًا أَوْ لِيَصُمْتَ»

Muhterem Müminler!

Giybet; insanın şeref, haysiyet ve onuruna yakışmayan, insanlar arasındaki birlik, beraberlik, dostluk ve güveni zedeleyen, sevgi ve saygıyı yipratan, yıkıcı, itici, incitici ve çirkin bir harekettir. Bunun içindir ki İslam dini, giybeti en büyük günahlar arasında sayarak haram kılmıştır.

Giybet Efendimiz ﷺ'in tarifine göre "bir kimseyi giyabında hoşlanmayıcağı şekilde anmak."¹ demektir. Giybet, söz ve hareketlere dökülmeden önce zihinlerde filizlenir. Giybetin zihinlerdeki şekline su-i zan, yani kötü düşünmek, denir. Su-i zan da İslam'da yasaklanmıştır. Su-i zan sahibi olan insan, su-i zanda bulunduğu kişiye karşı ama yüzüne ama arkasından ister istemez o düşüncelerini söz ve hareketlerine döker. İşte bu kötü düşüncelerin kişinin giyabında söz ve fiillere dökülmesine giybet denir. Cenâb-ı Allah Kur'an'da "Ey iman edenler! Zannın çoğundan kaçının. Çünkü öyle zanlar vardır ki gınahtır. Birbirinizin özelini araştırmayın. Birbirinizin giybetini yapmayın. Biriniz ölmüş bir kardeşinin etini yemekten hiç hoşlanır mı? Bundan tiksindiniz değil mi? O hâlde Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah, tövbeyi çok kabul edendir, çok merhametlidir."² buyurarak sadece giybeti yasaklamakla kalmamış, su-i zanni da yasaklamış ve birileri hakkında kötü düşünmeyi insanın akından geçirmesine dahi müsaade etmemiştir.

Değerli Kardeşlerim!

Mealini okuduğumuz bu âyet-i kerîme, giybet yapmayı ölü kardeşinin etini yemek olarak addetmektedir. Birçok Müslüman, domuz etini yememe konusunda gösterdiği hassasiyeti maalesef giybet konusunda göstermemektedir.

Hâlbuki birisi domuz eti, diğeri de ölü eti olması hasebiyle ikisinde de "murdar et" söz konusudur, ikisi de haramdır.

Günümüzde kitle iletişim araçlarının da yardımıyla giybet maalesef çok daha büyük boyutlarda yapılmakta, oldukça hızlı yayılmakta ve geçmişे oranla toplumda çok daha büyük yıkım ve tahribatlar yapmaktadır. Bu tahribatlar sonucunda insanlar giybet karşısında duyarsızlaşmış, göstermeleri gereken hassasiyeti kaybetmiş ve giybeti normal bir şeymiş gibi, hatta bir eğlence aracı gibi görmeye başlamışlardır. Medyada magazin adı altında bu konuda programlar yapılır hâle gelmiştir. Oysaki giybet, kul hakkı doğuran büyük bir gınahtır. Büyük kitlelere ulaşması ve kapsamının genişliği, aynı oranda günahını da büyütmektedir.

Giybet hangi alanda, hangi şekilde ve kime karşı yapılrsa yapılsın haramdır. Giybeti dinleyen ve onaylayan kişi de giybet gınahına ortaktır. Bu nedenle Müslüman, giybetten uzak durmalı, giybet yapanı uyarmalı, uyarması işe yaramazsa onu dinlememelidir. Şunu da özellikle belirtelim ki giybet yapan kişi: "Ben doğruları söylüyorum." diyerek yaptığıni meşru gösteremez. Çünkü giybet gerçek olan bir şeyi bir kimsenin aleyhinde konuşulduğu için giybet olur. Aksi hâlde söyledikleri iftira sayılır ve iftiranın hem dünyada hem de ahirette sonuçları daha ağırdır.

Muhterem Müminler!

Giybet, ferdi ve toplumsal birçok zararının yanında her şeyden önce o, gönüller yikan bir eylemdir. Gönül yıkmak ise Kâbe'yi yıkmaktan daha kötüdür. Peygamberimiz ﷺ giybetin ne kadar çirkin bir hareket olduğunu şu şekilde dile getirmektedir: "Eğer o söz denize karışsaydı, onu ifsat eder, bozardı."³ Bu nedenle giybetin her çeşidinden sakınmak gereklidir.

Hutbemizi Peygamber Efendimiz ﷺ'in bir hadisi ile bitirelim: "Allah'a ve ahiret gününe iman eden ya hayır konuşsun ya da sussun."⁴

¹ Muslim, Birr, 20, H. No: 2589

² Hucurât suresi, 49:12

³ Tirmizî, Sifatu'l-Kiyame, 52

⁴ Buhârî, Rikâk, 23

La Médisance, Un Péché Dévastateur

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا احْتَبُوا كَثِيرًا مِّنَ الطَّنَّ^١ إِنْ
بَعْضُ الطَّنَّ أَنْمَمْ وَلَا تَجْسِسُوا وَلَا يَغْتَبْ بَعْضُكُمْ
بَعْضًا طَ أَيْحَبْ أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلْ لَحْمَ أَخِيهِ مَيِّنَا
فَكَرْهُتُمُوهُ طَ وَاتَّقُوا اللَّهَ طَ إِنَّ اللَّهَ تَوَابُ رَحِيمٌ)
وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: « مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمَ
الْآخِرِ فَلَيَقْرُبْ حَيْرًا أَوْ لِيَصُمُّتْ »

Chers Croyants !

La médisance est un acte affreux, blessant, voire même destructeur. Elle ne sied point à la dignité et à l'honneur de l'être humain. Elle nuit à la confiance, à l'union et à l'unité entre les hommes. C'est pour cela que l'Islam considère la médisance comme l'un des plus grands péchés.

Le Prophète (sas) définit la médisance comme le fait d'« évoquer en mal une personne en son absence ».⁵ Avant de se déverser par la langue, la médisance germe dans l'esprit sous la forme d'un préjugé négatif, ce que l'on appelle en arabe *sûu'z-zan*. Ce préjugé négatif est lui aussi interdit en Islam. En effet, celui qui nourrit de mauvaises pensées vis-à-vis de son semblable finira implacablement par parler en mal de ce dernier, qu'il soit présent ou non. C'est à ce moment que la médisance fait son apparition. Allah dit dans le Noble Coran : « Ô croyants ! Évitez de trop conjecturer sur les autres, car il est des conjectures qui sont de vrais péchés. Ne vous épiez pas les uns les autres ! Ne médisez pas les uns des autres ! Lequel d'entre vous voudrait manger la chair de son frère mort ? Non ! Vous en auriez horreur ! Craignez donc Dieu ! Il est Indulgent et Miséricordieux. »⁶ À travers ce verset, Allah ne nous interdit pas seulement la médisance mais aussi le simple fait de penser du mal d'autrui.

Mes Chers Frères et Sœurs !

Ce verset nous explique que la médisance équivaut à manger la chair de son frère mort. Beaucoup d'entre nous font plus attention à l'interdiction visant la viande de porc qu'à

celle visant la médisance. Cependant manger la chair de son frère mort est tout aussi interdit que de consommer du porc.

La médisance a un impact et une ampleur bien plus importants de nos jours. En effet, les réseaux sociaux facilitent la propagation de n'importe quelle parole, en particulier les paroles médisantes. Face à ce fléau, les hommes ont perdu toute sensibilité et sont désormais indifférents face à la médisance. Ils l'ont normalisée et en ont même fait un loisir. Certaines chaînes télévisées en font même l'essence de leurs programmes. Tout cela alors que la médisance représente un grand péché et une atteinte morale, voire physique, aux droits d'autrui. Plus la médisance prend de l'ampleur, plus le péché est grand.

Quelles que soient les circonstances, la médisance est interdite. La personne qui écoute ces propos et les approuve est associée à ce péché. C'est pour cela que le musulman doit s'en éloigner et avertir celui qui médit. Si cela ne suffit pas, il doit s'éloigner de cette personne et ne pas l'écouter. Le fait qu'il s'agisse d'une vérité ne justifie en aucun cas la médisance. La médisance correspond justement à parler de choses vraies mais mauvaises en l'absence de la personne concernée. Si en plus de cela il s'agit d'un mensonge, on tombe alors dans la calomnie qui représente un péché bien plus grave.

Chers Musulmans !

La médisance est avant tout un acte qui détruit les cœurs. Et briser un cœur est encore plus grave que de détruire la Ka`ba. Le Prophète (sas) décrit la gravité de la parole médisante de la sorte : « si une telle parole tombait dans la mer, elle en souillerait toute l'eau. »⁷ . C'est pour cette raison que nous devons nous éloigner de toute sorte de médisance.

Clôturons notre sermon avec ces paroles du Prophète (sas) : « Que celui qui croit en Allah et au Jour Dernier dise du bien ou se taise. »⁸ .

5 Muslim, Birr, 20, H. No: 2589

6 Sourate Al-Hujurât (Les Appartements) 49:12

7 Tirmidhî, Sifatou'l-Qiyama, 52

8 Bukhârî, Riqâq, 23

